

Numerul 20.

Oradea-mare 19/31 maiu 1896.

Anul XXXII.

Ese duminca. Abonament pe an 10 fl., pe 1/2 de an 5 fl., pe trei luni 2 fl. 70 cr. Pentru România pe an 25 lei.

Ion Istețul.

(Urmare.)

um se pôte? Nu ți-a scris?

— Nici odată, *don* căpitan, că de când cu purdalicul ăla de sorț, nu mai șcie biéta unde am ajuns eu.

— Dar de ce nu-i scriseseși tu?

— Păi, decă nu șciu carte...

— Caporalul, mēi Ioane, ți-ar fi putut scrie un rēvaș, că el șcie carte...

— De!... așa e, *don* căpitane... da nu mi-a venit in gând așa ceva... că vorba dumitale: isteț nu prea m'a făcut sfântul Dumnezeu...

— Ióne, isteț, isteț să fii... Că făr' de isteție te dai a fund in lumea asta.

— Ascult, *don* căpitane... Dă-mi, rogu-te, vre-o douē trei sfaturi bune... Le-oiu tot ȃice in mintea mea, ca Tatăl nostru, și iar mi-or prinde bine, ca dăunăđi când mi-ai ȃis că „orbii nimeresc Sucéva“.

— Hei, băete! sfaturile bune aduc bani la chimir.

— Așa e, *don* căpitane; acela ce-mi

dăduși dăunăđi mi-au adus 600 leușori in pungă.

— Șcii ce? mă Ióne, să facem un tērg. Eu ți-oiu da un sfat bun și tu să mi-l plătești 200 de lei, din cei 600 ce ai la mine.

— Aoleo! *don* căpitane... e cam piperat sfatul! 200 de lei!...

— Apoi de nu-i fi sfătuit bine, mă Ióne, o să perđi și cei 600 de lei și cine șcie? pôte și viéta!

— Așa dēu!... Haide fie! dă-mi, *don* căpitane, sfatul și-ți ia 200 de lei din banii mei.

— Iacă ce te sfătuesc:

»Fă din drumul mare, Nóptea, pe cărare«.

— Fă din drumul mare... N'o să uit sfatul dumitale, *don* căpitane... Mai dă-mi unul, *don* căpitane, ca să me mai istețesc...

— Bine, dar o să coste alte douē sute lei...

— Vai! ce scump e!...

— Apoi ce?... Uitat-ai că numai cu un sfat al meu, dăunăđi ai câștigat 600 de lei?

— Așa e, așa!... Păi mai dă-mi unul și îți mai oprește alte douē sute de lei, decă nu se pôte mai puțin.

PRINCEPELE CAROL ȘI PRINCIPESA ELISABETA
copții principelui Ferdinand și a principesei Maria de România.

— Al doilea sfat e acesta: „Cată-ți de trăba ta! Nu-ți băgă lingura unde nu-ți fierbe óla!”

— Minunat sfat, ȕeu așá . . .

— Numai pécát, méi Ióne, că-ți lipsește tocmai al treilea sfat, ca să mergi acasă liniștit . . .

— Ce nu mi-l dăruiești don căpitane, ratiș, ca dimerlia a unspredecea la merță?

— Ce ți-oiu dărui eu ratiș, este un cozonac minunat de la Fialkowski, să-l mânânci acasă cu nevêsta și cu socru-teu, și un pol pentru cheltuiela drumului, decă, bine înțeles, vei plăti cu cei doue sute lei ce mai ai la mine, al treilea sfat bun ce ți-oiu da.

— Ba asta nu, don căpitane! Să rămâiu cu punga gólă, după ce am fost a *propetar* pe 600 de leușori!

— N'ai auđit tu, Ióne, că până 'n trei sânt lucrurile bune? Sta Troiță, mé Ióne . . .!

— Ba am auđit, ȕeu! . . . Sta Troiță! . . .

— Apoi trei sfaturi sânt mai mult ca doue . . . Bani nu-ți sânt de nici un folos, ție, mé Ióne . . . că cu isteția ta cea subțire n'o să ajungi cu ei acasă . . . o să ți-i fure vre-un pungaș, o să te înșale vre-un vagabond . . . Sfaturile mele nu ți le póte furá nimeni, nici le póți perde.

— Veđi, asta-i așá pe crucea mea! — Haide fie! Dă-mi, don căpitane, sfatul cel al treilea și-ți oprește ce a mai rămas din bani . . . Haida, trampa! . . .

— Iaca al treilea sfat:

»Când ai zor,
Nu pune mâna pe topor,
Nici pe cuțit,
Când ești amărit!»

Na, iacă, mé Ióne, și un pol de drum și iacă și cozonacul . . . da nu cumva să-l incepi pe drum; să-l duci întreg acasă, să-l mânânci cu nevêsta și cu socru-teu.

— Să trăiți! don căpitane!

— Ióne, isteț, isteț fii . . . și cale bună!

*

Ion Istețul abiá plecá de la casa căpitanului și intêlni un chervan, care mergea cu marfá la bálciu, la Rómnicul-Válcei.

Se invoi Ioan să dea un leu și să-l ia de călarele, pe cărâmbii de din dèrèpt. De, nu tot omul póte dispune de o butcă, de o caléscă . . . Mai merge omul și mai așá; destul că-ș cruță Ion cismele, putea el să-și mai bătogéscă cele părți moi de hurducăturile chervanului.

Și merse și merse chervanul! Trecú și de Pitestii cei pitiți la Gura-Văii; trecú și de Curtea-de-Argeș . . . Când iată calea apuca pe dèluri mari, prin codri deși in mieđ de nópte.

— Fă din drumul mare,
Nóptea pe carare!

Íși ȕise Ion Istețul și sáring după cărâmb: — Apuc pe aci, strigá către chirigiul. Oiu așteptá chervanul in vârful dèlului.

— Ești nebun, mé? strigá chirigiul; ciobanii și caprele abiá se căjará pe acolo! . . .

— Fă din drumul mare, nóptea pe carare! ȕice in gândul seu Ion, și apucá pe cărârușa ce abiá se zăriá la lumina lunei și a stelelor.

Și haide! haide! . . . până ce rêsbi, prin stânci

și tufșuri in muchea dèlului, de eși iar la drum. Acolo așteptá Ion mai bine de doue ciasuri, până ce auđi scârțiind jalnic roțile chervanului, care se apropiá.

Dar care nu fu gróza și mirarea lui Ion, când vèđu pe chirigiul cu capul spart, însângerat si pe cei doi neguțatori, stápanii mărfei, bátuți ca vai de ei și plini de sânge!

La intorsétura drumului, chervanul fusese incongiurat de o cétá de hoți, cari prădará pe bieții ómeni de marfá și de banii din pungá și-i bătuserá și-i stálciserá de-i lásaserá abiá cu viétá!

Ion Istețul plânse de bucurie, cugetând cu recunoștință la căpitanul seu, al căruia sfat il scápase de sórta tovarășilor sei de drum.

De frică inse să nu pață și el mai incolo sórta celoralalți, — căci erá încá nópte adâncá — cum dete de o cărciumá in cale, se pogóri și rămase de chervan, voind să poposéscă până la ȕiuá sub coperemânt de creștin.

— Toc! Toc! Toc! Bate in ușa casei și un om cu un chip nu prea de Dómne-ajută deschide, ȕiind in mâná un opaeț fumegátor.

— Bucuroși la óspeți? ȕice Ion cam cu jumétate de gurá.

— Intrá! rêsponde nu prea cu blând graiu, omul cu opaețul.

Ion cât vèđuse mutra aceluia, ar fi fost gata să nu se mai despartá de chervan, dar acesta erá acú hât, departe. El intrá deci in tinda casei, și din tindá in camera de la drépta, ȕicènd in gând „Tatál nostru”, și se așeđá lângá vatra, unde cărciumarul frigea o butcă de epure.

Cât pe ce erá să intrebe Ion de nu-i e témá cărciumarului să locuiéscă singur așá de departe de Rómnicul-Válcei, singur in mijlocul codrilor, dar își aduse aminte de sfatul căpitanului: „Nu-ți băgá lingura, unde nu-ți fierbe óla. Catáți de trăba ta!” Ion intreba deci numai, de nu i se póte da ceva de mâncat?

— Iacă, frig epurele ásta. Vei imbucá cu mine din el . . .

Când friptura fu gata, omul de gazdá puse o mesită rotundá și scundá lângá vatrá, apoi merse la un colț al camerei, deschise o ușá ca de pivniță și strigá cu un glas poruncitor:

— Sue! Vino!

Ion nu erá isteț, dar nici fricos nu erá. Totuș simți pèrul măciucá in vârful capului, auđind graiul omului cătrá nu șcine din pivnița de sub camerá.

— Acu-i acú! . . . gândi Ion; s'au sfèrșit de mine! . . .

Și mai tare spori gróza lui, când zări eșind din pivniță un schelet groznic, acoperit cu niște sdrențe, cu ochii stinși in fundul capului, cu pèrul încálcit, nepeptánat și privind la Ion cu spaimá. Erá o femeec, care căută să se invéléscă cât putea mai bine in zdrențele ce-i acoperiá trupul, stând lângá ușa secretá pe unde se urcase in camerá.

Cât pe ce erá să intrebe Ion Istețul — după ce se mai liniști — cine erá acea nenorocítá de femeec și de ce erá ajunsá in așá ticálósá stare? dar își aminti de sfatul de al doilea al căpitanului și puse gard de tácere impregiurul buzelor sale.

Acú gazdá pofți pe Ion la mésá. Se puserá să cinezé: cel intêiu fórte liniștit, iar cestui din urmá bătèndu-i-se inima reu și amèndoi tácuți ca peșcele.

Gazdá aruncá din când in când bieteii femeii câte

o bucăciică de pâne și vre-un os de ciotvertă, pe care nenorocita le sfâșia cu mare poftă.

Sfârșindu-se cina, gazda se ridică, dete un ghiont scheletului de femee de o băgă iar in pivniță și inchise iar ușa tainică, cu zăvorul ce avea, pe din afară. Apoi se aședă iar liniștit lângă vatră.

Iar îi veni lui Ion pe vîrfu limbei pofta de a întrebă gazda de ce căsniă atât de reu pe acea biétă muiere, dar pe loc își aminti de sfatul căpitanului și-și inghiți scuipatul noduri, ca să nu-i scape vorbă din gură.

Se culcară apoi și gazda și Ion.

Dar pas de inchide ochii după cele ce a vèdut bietul Ion! . . . Cât roțile de móră stătură holbași ochii lui tótă nóptea, și inima lui bătea, bătea, ca frunđa de plop la adierea vîntului . . . De! nici nu șcii când o să se scóle gazda de pe laviță, unde se prefăcea, póte, că sforăia prin somn . . . O să chiamo din pivniță cine mai șcie câte scheleturi și să stringă de gât pe Ion . . . Brr! Câte cruci făcú Ion in nóptea aceea, numai unul Dumneđu șcie!

Incepú acum a se mijí de ăiuă. Lumina đorilor se cerniă cu greu roșietică prin ochiul de gém murdar, aședat in un colț al burdahanului intins pe mica cercevea a unicei ferestruice a camerei.

— Minune! . . . Nu m'a omorit! își đicea Ion, care cum prinse ochiul seu deștept, de șcire c'a sosit ăiuă, se grăbi a se sculă și a se găti de plecarea.

— Cum ai petrecut nóptea? întrebă gazda.

— De minune! . . . Bogdaprosti! . . .

— Te duci mulțămit de la mine?

— Cât se póte de mulțămit . . . Bogdaprosti! . . .

— Nu ți s'a părut nimica . . . ciudat . . . in casa mea?

— Ian fugi incolo, omule! . . . Ce să mi se pară ciudat?

Gazda se aruncă asupra lui Ion . . .

Nu ve intristați, ómeni buni . . . Nu spre a-l gă-tui se aruncă gazda pe Ion, ci spre a-l cuprinde in brațele sale, cu dragoste.

— Nu te teme omule, îi đice gazda, cu lacrimi de bucurie. Lasă-me să te imbrățișez, că dumneata ești omul care-l caut de patru ani de đile, dumneata ai adus pacea in casa mea; dumneata ai mântuit doue suflete! . . . Vrei, đici, să-mi plătești pentru găsduire? O nu! nu sînt in stare să-ți mulțămesec pentru binele ce mi-ai făcut! . . .

Graiul cărciumarului eră atât de blând, că Ion Isteđu se liniști și-l lăsă să-l imbrățișeze. Dar tot nu pricepea Ion, ori cât de isteđu eră, de ce atăta dragoste pe el? Cum adecă mântuise el doue suflete? Dar să întrebe tot nu voi, că eră sfatul al doilea al căpitanului, ca o strajă neclintită pe buzele lui.

Noroc că gazda il domiri, povestindu-i cele ce urméză:

— Muiere-a mea și cu trăiam in pace și liniște, colo, la Rómnicul-Vâlcei. Numai incepată a se amestecă in căsnicia noastră vecinele noastre. Cumétra Mariuța đicea așá de mine, cumétra Guralia șopotia așá de muiere-a mea . . . și-a băgat dracul códa intre noi, de nu mai aveam đi bună de traiu. Veni tréba, că nevéstă-mea nu me mai putea suferi cu vederea și intr'o đi puseiu mânia pe un rávaș ce-i adusese o altă cumétră, de la un pușcă 'n lună, notar de la un sat vecin . . . Ințeleseiu că nu eră departe să-mi pue flori la ureche. Atunci, aprópe turbat de mânia, am jurat la icóna Maicei Precista, să me rėsbun de ea și să ucid

pe toți cari se vor mai amestecă in trebile casei mele, până la ăiuă când voiu da de un om al lui Dumneđu, care să nu se amestece in trebile altuia, ci să-și caute numai de ale sale. M'am mutat in codru, aci, mi-am inchis muierea colo in pivniță, unde stă de patru ani. . . . Tot in pivniță am ingropat pe toți cei cari au venit in casa mea și s'a amestecat in trebile mele. Și pe dumneata te-aș fi sugrumat și ingropat, colo, in pivniță, de te-ai fi amestecat in trebile mele, de mai fi întrebat despre lucruri ce nu te privesc!

(Finea va urmá.)

V. A. URECHIA.

La cósa.

*O dulce liniște de-amurg
Se lasă pe câmpie . . .
Ca lacrimile care curg
Incet, de bucurie,
Așá de limpede, intins,
Curg undele 'mpărțite
Pe prundul fôrte des și lin
Al rîpei șerpuite.*

*Fetica 'n urmă a rėmas
Să strîngă niște pale
De fěn cosit, din pas in pas
Intinse pân' de vale . . .
Le face fuga purcoias,
Incet le neteđesce,
Pe când un drac de cotețias
De fustă-o sgălțineșce . . .*

*Ea-l țistuie, o pală ia,
Cu dēnsa-l invēleșce
Și ríde cum Grivei, subt ea,
Lătrând se svērcoleșce . . .
Dar iat-o c'a sfērșit: un fir
De fěn nu e risipă . . .
Purcoiele stau mândre 'n șir . . .
Le mai privesce-o clipă.*

*Și grebla repede 'nsfăcēnd
Pe umēr și-o aședă,
Și plēcă veselă, cāntând,
Pe când se inserexă . . .
Pe trunchiul de copac, svēlīt
Ca punte pes:e apă,
Fetica trece cumpănit,
Cu frică, până scapă . . .*

*Și ríde-apoi cum stă Grivei,
Nehotărīt să trecă,
Privind cu ciudă 'n urma ei
Că-l lasă-așá și plēcă . . .
Îl chiamă; dēnsul fuga dă
Pe mal, schiulălăeșce,
Își cată loc, o clipă stă,
Se uită, cumpăneșce,
Și 'n jos se lasă rad aștând . . .
In urmă-i, pietricele,
Din mal se scutură făcēnd
In apă cercurele . . .*

*Dar iată luna răsărind
Pe zare, ca o rotă
De jar, și galeș, lung privind
Peste câmpia totă.*

*Fetica simte un fior...
E luna mare, plină:
Un gând îi scapără, — și xor
Smerit de se închină...
Căci vezi, își-aduce-acum duios
Duios și dulce-aminte,
De 'ntăiul sărutat focos,
De-o strângere fierbinte...*

*Privirea-și pierde în apus
Prin gene 'nrourate:
Lăzandru ei la ôste-i dus
De-un an și jumătate...*

N. RADULESCU-NIGER.

O beșică de săpun.

Comedie în 3 acte, de *Vittorio Bersezio*.

(Urmare.)

Corbelli. Nici unul nu me lasă să vorbesc.

Sternuti. E jaluz ca un turc.

Pandolfo. Jaluzia i zace sërmanului în sânge.

Corbelli. Acésta e adevărat! Eu inse n'am fost nici odată jaluz. Să ve povestesc o anecdotă...

Politi. I-a dat ansă la jaluziei?

Sternuti. Feri Dómne, îl iubeșce dóră.

Pandolfo. Sânt convins, că ađi diminéță a așteptat în parcul, unde a vėđut-o *Corbelli*, pe *Ferdinando*.

Corbelli. Dar' nu... Nu șciți încă nimica. Am noutăți referitóre la *Ferdinando*.

Sternuti. În adevăr? Și anume?

Pandolfo. Dar' uite acolo vine ênsuș, ca să adevérescă proverbul: când vorbești de dracul, nu-i departe.

Scena III.

Ferdinando și cei de sus.

Ferdinando. Garçon!

Garçonul. Pottim?

Ferdinando. N'a venit încă signor *Leonardi*?

Garçonul. Nu, domnul meu. Nu l'am vėđut încă. Nici nu mai vine regulat.

Ferdinando. Voiam să ne întělnim aci. Îl voi așteptá pe afară. (*Vré să iěsă.*)

Pandolfo. Stăi un moment. Așá fugi de amicii tei?

Ferdinando. Scusași, atât de mult am fost adâncit în cugete, încât nu v'am observat. Îl caut pe *Leonardi*.

Pandolfo. Acésta inse nu-i causă, se fugi de noi. Îl poți așteptá în societatea noastră.

Sternuti. Așá de arare-ori te-ai arătat noue încât ne simșim fericiți, că te putem vedé iarăș.

Politi. Nu cred, că ocupațiunea ta de avocat să te rețină tot timpul.

Ferdinando. Am afaceri...

Corbelli. Ah da! O afacere fôrte însemnată.

Ferdinando (*încet, cu apăsare.*) Taci!

Corbelli. Cum?

Pandolfo. Chiar când ai intrat, ne spunea *Corbelli*, că ar avé noutăți referitóre la persóna dtale.

Ferdinando. Ah, ce șcie *Corbelli*.

Corbelli. Merçi... inse totuș...

Ferdinando. Și acuma basta!

Sternuti. Décă ai ceva în contra noastră, spune-o verde!

Ferdinando. Dar' ve jur, că n'am nimic în contra vóstră.

Politi. Ne plângem mereu despre absența ta. Măne séră e bal mascat în teatrul *Scribe*, în anii trecuți nimic nu te putea reținé să nu vii cu noi.

Corbelli. Apropos, bal mascat *Scribe*! Nici nu v'am povestit încă aventura, care am avut-o ultima óră...

Giratonì. Și la acest bal mascat, *Ferdinando*, trebuie să vii.

Sternuti. De sigur, séu ne mâniam serios pe tine.

Pandolfo. Vom da un souper admirabil.

Politi. Vom bé *Bordeaux*, *Champagner* și alte vinuri bune.

Pandolfo. Și vor fi de față și vre-o șase balerine.

Sternuti. Rudolf va spune anecdote...

Pandolfo. Și *Corbelli* aventurile sale amoróse...

Giratonì. Vom ride cu hohot...

Politi. Numai și tu trebuie să fii de față...

Ferdinando. Ve mulțămesc amicii mei, inse...

Sternuti. Cum? Nici un inse.

Corbelli. Lăsați-l odată în pace. *Ferdinando* în adevăr nu póte veni. Astfel de petreceri nu-i mai șed bine. (*Ferdinando i face semne să tacă.*)

Pandolfo. O! Șcii că ai haz! De ce să nu-i mai șadă bine?

Corbelli. Fiind că are de gând să se însóre.

Ferdinando (*încet și mânios.*) Vei tăcé odată!

Toți patru. Insurá! Ha, ha! E posibil?

Pandolfo. Și cu cine anume? Numeșce și numele complicei.

Ferdinando. Dar ascultați. *Corbelli* glumeșce numai, nici un cuvânt nu-i adevărat.

Sternuti. Amice, decă în adevăr ești nevinovat, dovedeșce-o prin aceea, că vii cu noi la balul mascat.

Ferdinando. Ei bine, vin.

Corbelli (*pentru sine.*) Ah! Mergé și el! Décă ar șci-o acésta *Malvina*.

Politi. Bravo! Ai resturnat ori ce afirmațiuni contrare.

Giratonì. Șciți una? *Corbelli* acusă pe altul, că se cugetă la insurat, și la adecă póte chiar el o face.

Pandolfo. Așá-i. Când e nunta, *Corbelli*?

Corbelli. Nunta? Sunteți nebuni? Dumneđeul meu cu cine?

Sternuti. Cum se șcie preface. Ca și când n'ar șci totă lumea, că e amoresat în verișóra sa signora *Malvina*.

Ferdinando (*amenințător.*) Ha! E adevărat?

Corbelli (*viu.*) Protestez...

Pandolfo. N'o negá. Numai mai nainte te-am vėđut în societatea ei.

Corbelli (*cu apăsare.*) Protestez încă odată. Am întělnit-o numai din întěmplare... De altmintrelea inse Signora *Malvina* n'a fost singurá...

Pandolfo. Da, a fost cu soră-sa. Dar vrei póte să đici, că te interesezi mai mult de Signora *Matilda*?

Corbelli. Nu, nici decum.

Pandolfo. Dealtcum inse lucrul e fôrte la loc.

Problemă grea.

Verişorele nu-s de altceva pe pământ, decât spre a fi adorate de verişorii lor.

Ferdinando (încet lui Corbelli.) Trebuie să vorbesc cu dta, domnul meu.

Corbelli (asemenea.) Sînt gata. Dar să nu creşi...

Ferdinando. Vino după mine în o altă sală.

Corbelli. Cum voieşti.

Ferdinando (tare, către ceilalţi.) Me duc la dejun. Decît va veni Leonardi, spuneţi-i că sînt aici şi-l aştept.

Corbelli. Iubite Ferdinando, îmi permiţi să te invit la dejun? Nici eu n'am dejunat încă. Nu-mi da corfă, te rog. (*Fentru sine.*) Trebuie să-l imblîndesc pe jalusul meu. (*Ese cu Ferdinando.*)

Scena IV.

Cei de sus, fără de Corbelli şi Ferdinando.

Sternuti. Corbelli acesta rămîne tot cel vechiu, omul cel mai curios din lume.

Pandolfo. Am o idee grandioasă, cum să-l tragem pe sfîră, şi decît o vom escută-o, ne vom petrece şi noi foarte bine.

Giratonî. Şi anume ce idee?

Pandolfo. O să vedeţi numai decît. Garçon!

Garçonul. Ce poftiţi?

Pandolfo. Adu tóte cele de lipsă pentru a scrie o epistolă.

Garçonul. Numai decît. (*Ese.*)

Pandolfo. Cine dintre voi ştie imita scrisórea de damă?

Politi. Eu o ştiu bine.

Pandolfo. Bine, să o faci dară dta.

Politi. Dar cu ce scop?

Garçonul. Aci e hîrtie, pênă, cernelă şi plicuri.

Pandolfo. Bravo! Pune-le pe mészta acésta. Aşá. Dta Politi să scrii un bilet misterios, care i dá lui Corbelli pe séră rendezvous la balul mascat.

Politi. Acuma înţeleg! E o idee escelentă. (*Se pune la mész.*)

Giratonî. Bravo! bravo! Infumuratul acesta de sigur se va păcăli.

Sternuti. Vom rîde cum se cade de densusul.

Politi (scrie.) „Domnul meu!”

Pandolfo. Aşí. Cu Corbelli trebuie să vorbeşti mai desluşit.

Sternuti. Corect, mai cu foc, mai viu.

Giratonî. Trebuie să fie o epistolă, ca cele pe cari le cetim prin romane.

Politi. Aşteptaţi. (*Rupe fóia.*) Cum scriem „Tu” séu „Dta”?

Pandolfo. Fireşce: Tu.

Politi. Bine (*scrie.*) „Tu me iubeşti şi eu te iubesc. A trăi fără de tine mi-e imposibil...”

Pandolfo. Fórté bine (*dictézá.*) „Trebuie să te vîd, să convin cu tine...”

Sternuti (asemenea.) „Să aud de la tine cuvinte dulci de iubire...”

Politi (scrie şi citeşce), „cuvinte dulci de iubire”.

Giratonî. „Te aştept la balul mascat în teatrul Scribe...”

Pandolfo. Încá vre-o figură frumósă, ca să im-podobim stilul. Să dícem dară: „Ca o flóre care aş-téptá részárireá sórelui”.

Politi (scrie şi citeşce.) „Részárireá sórelui”.

Sternuti. Acuma să-i dá-m un semn particular.

Giratonî. Şi să indicăm mai detaiat locul în-télnirei.

Pandolfo (dictánd.) „Eu voi purtá un domino negru şi pe umérul drept o cordea lungă roşá...”

Sternuti. „Şi la mieşul noştii voi fi în sala de redoutá”.

Pandolfo. Aşá e bine. Şi vre-o pretină de a nós-tră se va îmbrácá aşá, cum indicá epistola, şi sërmanul Corbelli se va păcăli.

Sternuti. Bravo, Politi! Eşti un băiat de trébá! Ai scris încát ai puté díce: ca o găiná, care a săpat, séu ca o „anumită” persónă, care a scris în cunoscuta „grabă mare”.

Pandolfo. Acuma să bágám epistola în plic şi să-l sigilám. Politi să scrii cu aceaş frumsetá caligrafică adresa: „Signor Pasquale Corbelli”. Bine, o presta-ţiune estraordinară.

Politi. Ce facem acuma, Pandolfo?

Giratonî. Trimitem epistola cu poşta?

Pandolfo. De unde! (*strigá.*) Garçon!

Garçonul. Domnul meu?

Pandolfo. Să duci acésta epistolă dincolo domnu-lui Corbelli. Spune-i că un servitor fără livrée ar fi adus-o rogándu-te espres, să-o predai numai lui Signor Corbelli. M'ai înţeles?

Garçonul. Fii sigur, că nu voi greşi.

Sternuti. Acuma inse vom puté auđi iaráš cum se va fáli cu epistola sa.

Scena V.

Leonardi şi cei de sus.

Leonardi (gánditor.) Servitórea mi a spus că soţia mea a eşit ađi diminéţá. La draci! Din ce casá? Eu nu sînt neineredetor, dar altul în locul meu ar voi să ştie de ce a eşit.

Pandolfo. Bună díua, Signor Leonardi.

Leonardi. Salutare.

Pandolfo. Íţi merge bine?

Leonardi. Iac' aşá.

Pandolfo. Cum se aflá soţia dtale, nici nu mai întreb, fiind că ştiu că se bucurá de o sánétate es-celentá.

Leonardi. O şcii acésta?

Pandolfo. Am avut fericirea să-o vîd ađi diminéţá.

Leonardi. Ai avut póte amabilitatea să-o petreci câtva?

Pandolfo. Nu, Corbelli o petrecea deja.

Leonardi. Ah! (*Pentru sine.*) Prápáditul acesta în continuu în giurul ei.

(Va urmá.)

I. I. SCEOPUL.

Tatál se adresézá flului seu, un băiat fórté leneş.
— Ia spune-mi, Niţá, cine e cel mai leneş la voi în clasá?

— Nu şciu.

— Mi se pare că şcii cine şi acésta încá prea bine. Dar stái puţin, să te întreb altfel: Când toţi ceialalţi invéţá cu silinţá, íşi scriu teme-le, cine stá fără să facá nimica şi se uitá la ceialalţi în loc să lucreze?

Niţá se gándesce puţin şi díce:

— Aha! şciu!... domnul profesor.

POPORUL.

Doine și hore.

— Din giurul Coului. —

Popa Leon de la Luncă,
Vindu-un bou și o juncă,
Și mai are doi tulici
Și prin sat vr'o 7 prunci,
Și mai are un lanț de vie,
Să ie în nana rochie;
Ba mai are 2 viței
Să ie la nana circei.

Până fuseiu neinsurat,
Purtaiu pînă 'n cumanac,
Da decă me 'nsurau,
Dă-dui pînă pe malaiu,
Cumanac pe lapte dulce,
Și-l dă-dui la prunci să-l mănec.

Bată-te focu lene,
Cum faci focu fără lemne.

Frunză verde șiovărăscă,
Vai și amar de aceea casă,
Care-i nevastă frumoasă,
Că bărbatu și-o păzește,
Ierba 'n câmp îi putrezește,
Căsa 'n pod îi ruginește.
Pentru voi mei mândră hei,
Mi-a perit ierba pe văi,
Nevastă cu crinolin,
Așteptă, pe seră vin,
Că și aseră am vut veni,
Numai m'am cam zăbovit,
Umblând pe la drăgostit.

Me 'nsurau să-mi ieu muere,
Luaiu mama mamei mele,
Când o ved 'n capu gol,
Fug marhăle din ocol,
Viștii se mai omor,
Că gândești că-i mărte lor,
Când pe cap se perie,
Trei pepteni nu-i ajunge,
Dar trei de neteșit n'ajunge,
Când pe obraz se spală,
Trei părae intulbură,
Trei de limpeșit n'ajunge,
Când o ved în gura șurii,
Gândesc că-i mama pădurii.

Cătu i lumea și țera,
Nu-i nevastă ca și a mea,
Că bagă cănepea 'n tău,
Și me face s'o scot eu,
Și pe lângă gard o intinseiu,
Boii 'n corne o scălmănară,
Porcii 'n gură o melițară,
Inse muerea cea bună,
Cu o furcă iute-o adună.

Torce furcă, fusu-adună,
Dice că-s muere bună,

Me mir Dómne, cum a tors,
Scobortnd pe scară 'n jos
Trage bodor și higye,
S'adune girebie,
Trage bodor și szarvaș
Și tórce pe căieraș.

VASILE SALA.

Credințe populare.

7.

Când auți cucul mai nainte, și următoarele: Na cucule banu, că ți-am 'mplinit anu, apoi ascultă bine de căteori îți cântă, că atâța ani vei trăi.

8.

Când auți pupăza cântând mai intăiu, de ai mănecat până atunci in aceea și, îți va miroși gura, ca să nu-ți mirósă, bagă iute sare in gură.

9.

La sfintele Pașci, mănecă mai nainte peșce prins din ajunul Pașcilor, că vei fi ușor peste tot anul.

10.

La Pașci și alte prasnice mari, nu-i bine a merge de acasă; fată séu femeie nu-i bine de-ți vine mai nainte in casă la prasnice.

11.

La sfintele Pașci, mănecă ouă roșii, că vei fi roșiu.

12.

Stringe cogi de ouă ce rămân pe cale in ziua de sfintele Pașci, că Dómne de multe lécuri sânt bune.

13.

La prasnice e fôrte bine a pune la ușa grajdu-lui zale (lanț), ca să trecă vitele peste ele.

14.

La prasnice nu-i bine a eși afară desculț.

15.

Légă la prasnice picioarele mesei cu zale (lanț) și nu te vor doré picioarele, de te vei frecă cu ele de zale.

16.

Primăvéra, de îi vedé mai nainte pui de găscă, va fi bine, an bun, iară de-i vedé mánz, nu e chiar așa bun an.

17.

Când pune femeia clocă (cloșcă) pe ouă, să nu mérgă nime de la casă, că duce cióra pui.

18.

In ziua in care fată vaca, să nu dai nimic de la casă, că duce laptele.

19.

Când auți mai nainte tunând in acel an, lovește cu o petriță peste cap, că vei fi tare la cap și fără dureri.

Din Luncoșora, Biaharia.

PETRU CIPOU.

SALON.

Scrisoare din München.

Ne Jupiter quidem omnibus.

Nu me incumet să cred, că ce ve-am făcut tu-turora, mes dames, pe plac, că toate cele povestite în scrisorile mele trecute ve-au încântat, dar sper că voi fi produs cel puțin un zimbet — fie ori cât de milesimal pe buzele dvostre frumoase și cujetul la acest suris e balsam alinător pentru desilusiile mele. Decă așa fi Marc Twain așa puté spune, că nu știu ce-i balsamul, dar sper că cuvântul e la loc. Eu inse știu ce-i balsamul și știu și aceea, că cuvântul e la loc.

Xantippus, un filosof grec, voind să cumpere sclavi, între cari eră și Aesop și alți doi cu carte, întrebă de acești din urmă: „Ce știți voi?“ și aceștia i-au răspuns: „Totul!“ — Adresându-se apoi către Aesop cu aceeaș întrebare, acesta i-a răspuns rîdînd: „Nimic! Decă ceialalți doi știu totul, mie nu-mi rămâne nimic!“

Eu nu sînt așa pretensiv, să-mi arog tótă știința, nu ție că știu totul, dar știu multe. Deja în prima gimnasială eram latin și matematic bun, foarte bun. După doué săptămâni șcieam deja să traduc: „Cicero et Demosthenes sunt duo clari oratores“. — Am deschis dicționarul, o carte ominos de grósă, dar defectă căci nici pe „sunt“ nu l'am aflat. În dicționar sta: Cicero un orator renumit, Demosthenes: un orator renumit. Șciind aceste doué cuvinte grele, mi-a fost ușor apoi să traduc și anume: *un* orator renumit și *un* orator renumit sînt *doi* oratori renumiți. Așa am învățat prin Cicero și Demosthene — puținii vor fi avut profesori așa de iluștri — cumcă unul și unul fac doué. Metodul profesorului meu de clasă, de a me învăța acésta dogmă, eră cu mult mai aspră, căci reducea depărtarea dintre bastonul seu și inexprimabilele mele, în cari me aflam eu, la zero.

Dar știți ce ție francezul cu spirit: Un bon coq n'est jamais gras — și așa nici eu nu vreau să ve mai molestezi cu amintirile mele de școlă, ci-mi iau libertatea, mes dames, de-a ve prezentă câteva figuri marcante din colonia română. — Înainte de tóte doué tipuri interesante, cari au adus caracterul némului, din care au eșit la o perfecțiune încă neajunsă, la culminațiunea sa cea mai înaltă.

„Bre, mon cher, n'ai ceva parale? De doué țile — —“ cu aceste cuvinte vi s'ar prezentă „șornalistul“, decă ați avé nefericirea, de a ve întâlni.

Înalt, uscăcios, pèrul frisat à la dernière mode, cu ochi incualificabili, cu nas...

Lavater a ție: „Un nas frumos prețuiește un regat“. Nasul dá fisonomieii întregi caracteristica sa. Forma lui nu-i ceva accidental, ci depinde de la formațiunea acestora. În general se țiece, că un nas mic, lat, cam culturos denótă un om mărginit la minte și sensual, iar un nas mare, îngust și lung denótă energiă și inteligință. Cei drept Alexandru cel mare, Caesar, Napoleon, Dante, Goethe, Schiller — pardonăți un moment, mes dames, să me uit în — ah, da așa-i — și eu, toți am avut séu avem nas mare, dar Socrate a avut un nas minimal și numai — mărginit n'a fost.

Șornalistul are acuma un nas — mixtum compositum, normal, bine făcut cu un accent indiscutabil semitic. E foarte distras — nu nasul ci șornalistul întreg — uită de tóte din giurul seu, cu deosebire când se mută din o locuință în alta — cam de 2—3 la lună — uită ție, nu geamantanul de care, mi se pare, nu mai are — dar să-și plătescă chiria. De altmîntrelea e un om de trebă. Datorii nu mai face, căci nime nu-i dá împrumut, de beut nu mai bé, căci nime nu-l creditéază, bătăuș nu e că toți îl bat.

Semne particulare: Un creditor illo tempore, căruia nu-i plătiá, i observá odată: „Dar domnule, am cuvântul dtale de onóre!“ Iar el i răspunde în un acces rar, de galanteriá și mai rară: „Ei bine, ține-l. Ți-l dau dtale!“

„Pulchra larva cerebrum non habens“ țiece latinul, dar între noi trăește unul, care nu eră nici „pulchra larva“ și nici „cerebrum“ nu avea. Toți îl numesc scurt și cuprinđetor „jidantul rătăcitor“. E o figură dréptă, numai capul și-l ține în o parte, nu ca spicele încărcate și pline de grău, ci ca... uite că nu-mi aduc aminte cine își purtá așa capul... Par' că vèd, mes dames, cum zimbiți ironic, par' că ați și cu cine vreau să-l asemén, dar ve asigur și sper că o să-mi credeți, că nu vreau să-l asemén cu fostul meu profesor de grecă, a cărui lecțiuni nu le învățam nici odată... și în fine omne simili claudiat... destul că-și ține capul strîmb.

Ca și „șornalistul“ are un nume frumos din botanică, ba nu, ci din mineralogiá, și la timpuri grele pentru ei, își fac servițiul de a se numi români, adaugînd la nume încă un „ean“ séu „ul“.

Mania de așa schimbá rădęcini prinde tot mai multe rădęcini, — ve rog de iertare, mes dames, — chiar și la sexul frumos. Fetele din ruptul capului umblă să-si schimbe numele, domnișóra Pop să și-l schimbe în dómna Popescu séu invers. Noi sexul bărbătesc ni-l putem schimbá cu 50 cr., iar dvostre mes dames, durere! numai cu o zestre... ve rog, primiți espresiunea adăncei mele etc. ...

Mi-e greu să revin de la dvostre niște ființe așa de drăgălașe, la ființa problematică a „jidantului rătăcitor“ — voiui trece peste el la ordinea țilei. Ve-aș prezentă și pe un pictor român, dar o să vi-l presint în scrisóra mea viitoare, în care împreună cu mine ve va conduce prin pindeothecele renumite. — Atăta ve pot tradá că e un tiner interesant — candidat de însurăție — cu pèrul lung, cu ochi zimbitori... puțin mai înalt ca „doctorul“ — nu așa de cuceritor de inimi ca „baronașul“ séu domnul „De“ — dar tot așa de bun român ca și „bănățenul“.

Un némț i-a ție odată: „Decă nu așa fi némț așa voi să fiu român!“, iar el i-a răspuns: „Și eu decă nu așa fi român, așa voi să fiu român!“

Dar cum ve-am ție în scrisóra a patra, o să faceți cunoșcință mai de aprópe cu el — până atunci ve doresc să rămăneți liniștite și în pace ca Tell în actul al patrelea.

A revoir, mes dames!

M. AEGEA.

— Ce trebuie să aibă în vedere un tiner când se însoră?

— Cartea funduară.

Chestiuni de modă.

Să nu ve fie cu supărare dómnelor, scrie „Epoca“, decă ceea ce am să scriu mai la vale nu ve este pe plac, dar imi este necas când vöd că dvöstre, care când e vorba de duh și pricepere puteți da 95 la sută înainte celui mai isteț bărbat de stat, dvöstre cari puteți înșelá cinci bărbați de odată — să vöd qic, că sünțeți așa nechibzuite și fără minte in chestiunile de modă.

Decă ați fi tóte slute, cale vale, nu m'as plänge, nici nu mi-as da ostenéla să ve oprese in drum ca să stám de conversație, dar sünțeți nostime, mlădiöse — bată-ve norocul și pe voi și pe mine — sünțeți cu vino incóce și de aceea nu-mi pot ascunde necasul când vöd că sub cuvënt de modă, ve pociți ca niște paparude și căutați să scóteți la ivélá ce nu aveți frumos, și ascundeți ce ar trebui arătat.

Bine, știu că așa e moda cu përul pe frunte și peste urechi spre esemplu. Așa o fi pentru cine are un profil lung, o frunte lată, un cap cu proporțiuni mari, dar dta cu obrájiorii cât pumnul, cu fruntea de doue degete, cu nășciorul in sus, nu înțelegi că o asemenea modă nu este și nu póte să fie pentru dta? Nu înțelegi că adoptând o asemenea pieptănătură semeni cu pudálui cari fac sărituri peste scaune la circ?

Ridică puțin përul in sus, lasă fruntea slobodă, dá cărlionții după urechi și uită-te nițel in oglindă. Așa e că acum ești nostimă?

Mai sânt la modă gulerele nalte pentru rochii. Nalte când e și gátul lung, dar când nu trece, ca al dtale dómná, peste dece centimetri, e cu deseversire ridicul un guler întreit de nalt.

Lăsați dar guțerele nalte pentru cele cu gátul lung și subțire, și nu ascundeți de prisos, fără folos, una din atrăgătórele vóstre frumuseți.

La urma urmelor, moda nu se oprește numai la pälării, pieptănătură, gulere, și altele. Moda e curiosă. Sub imperiul lui Napoleon I erá la modă pentru femei să fie grase, pentru bărbați să fie nalți, pieptoși, să semene a tauri; sub domnia bubuitului tunurilor și a vërsárei sângelui, nu se putea pune preț decát pe ceea ce erá imagina deseversită a puterei.

A venit 1830 cu poeții romantici; s'a schimbat moda. De aci înainte nu au trecere decát ființele pipernicite amintind suferințele sufletești; se cere ca tenul să-ți fie galben, ochii tăeți par că ai fi eșit din spital.

Ei, poftim de te supune unei asemenea mode, când natura te-a inzestrat cu obraji rumeni și cu spete atletice. Poftim de imbracă când ai o asemenea figură — un costum bun pentru a jucá într'un rol de amores, séu mai bine — spre a fi comparația deseversității — inchipuiți-ve pe Hasnaș veselul artist, jucând rolul lui Fortunio din comedia lui Alfred Musset și pe dramaticul Notara in haina lui Sganarelle.

Așa e că nu merge?

In cestiune de modă, dragele mele dómne, ascultați o povéță: Nu observați ce e la modă, ci căutați ce se potrivește mai bine chipului și făpturei dvöstre.

Chiar de s'ar adoptá iar vre-odată, primitivul costum al mamei Eva, acest costum nu s'ar potrivi pentru tóte.

Când ai in pungă banul
In cap îți vine planul. (Proverb românesc.)

M o d a.

Pelerinele noi de vëră. — Câteva modele noi de pelerini la modă, sânt următórele: Un guler in formă de pelerină de atlas negru necăptușit, jos un volant lat de dantelă de *guipure* albă, d'asupra doue rënduri de *volant* de *gaze* negru, înainte se forméză doue reveruri de atlas, între cari se increțește o dantelă de *guipure* albă in formă de *jabot*, gulerul il forméză un *volant de crêp* séu *gaze* negru.

In jos la marginea reverului se pune câte un *șnur* de panglică de atlas negru, care atërnă până a-própe jos.

Foile sânt de crepon negru, căptușit cu *taffet* alb. Pälăria e pai galben și garnisit cu trandafiri mari și un buchet de pene negre.

Este iarăș modern un *Cape* de crepe de *faille mate*.

Pelerina se aședă pe o placă pătratá care este garnisită cu *entre-deux* de *guipure* albă; incepënd de la placă peste umeri cad epoțele pătrate de atlas negru care sânt pe margine cu *entre-deux* de *guipure* albă; ele sânt prinse de umër cu funde negre de atlas.

Gulerul este format din un *ruche* tot de atlas negru și cu fund de atlas.

Ilustrațiunile.

Principele Carol și principesa Elisabeta In nr. trecut am publicat portretul principelui Ferdinand și al principesei Maria de România; drept întregire a tabloului familiar punem ađi sub ochii cetitorilor nostri portretele copiilor Al. Lor Regale. Micul principe Carol e in anul al treile, principesa Elisabeta in al doile.

Problemă grea. Mare lucru-i șcóla. Mai ales pe timpul examenelor. Dascálul par că se pune in adins să dea lecții din cele mai grele. Cine l'a pus óre să dicteze așa problemă grea?! Și totuș trebuie s'o deslege. Ar fi rușine s'o intrécá celelalte.

LITERATURĂ și ARTE.

Șciri literare și știintifice. Dl G. Bogdan Duica a scos la lumină in Cernăuți o lucrare intitulată: „Calugărul Visarion Sarai“ (1744), studiu din istoria Transilvaniei. — Dl I. Thorand a scos la lumină in București „Carolida“ poemă istorică, glorificând pe regele Carol, regina Elisabeta, armată și națiunea română. — Dl M. Holban, viceconsulul României la Geneva, a fost ales membru al societății regale de geografie din Londra; dl Holban, e primul român care face parte din acésta societate. + *Marele poet francez Sully Prudhomme* a scris o prefață fórte elogiósă la lucrarea dlui Jules Brun, traducătorul, in admirabile versuri franțuzești, al cântecelor populare culese de dl G. Dem. Teodorescu de la faimosul Petrea Crețu Șolcan, láutarul Brăilei.

Premiile Academiei Române. In sesiunea generală din 1897 Academia Română va decerne, conform publicațiunii de concurs ce primirăm, următórele pre-

mii : I. *Marele premiu Năsturel-Herescu*, în suma de 12.000 lei, unei cărți scrise în limba română, cu conținut de orice natură, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 ianuarie 1893 până la 31 octombrie 1896, care e și termenul presintării cărților. II. *Premiul statului Eliade-Rădulescu*, de 5000 lei, unei cărți scrise în limba română, cu conținut literar, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 ianuarie 1895 până la 31 octombrie 1896, care e și termenul presintării. III. *Premiul Aadmachi*, de 5000 lei, unei cărți scrise în limba română, cu cuprins de orice natură. Termenul 31 oct. 1896. IV. *Premiul Statului Lazăr*, de 5000 lei, celei mai bune lucrări în limba română asupra următorului subiect: „Studiul vinurilor din România din punctul de vedere economic și al compozițiunii lor chimice“. Termenul presintării manuscrisului, 1 septembrie 1896.

Carmen Sylva englezeșce. La Londra a apărut încă la sfârșitul anului trecut un volum intitulat: „Legends from River and Mountain“ (Legende de la riu și de la munte) de Carmen Sylva și Alma Strettel. Volumul este ilustrat de T. H. Robinson. Tot la Londra a eșit de curând traducerea uneia din scrierile reginei Carmen Sylva, sub titlul „Shadons on the Sove's Dial. (Umbra pe cadranul iubirii.) Traducerea e făcută după limba germană de Helen Wolff.

Expoziția artiștilor români în viață la Ateneul Român din București s'a deschis la 6/18 maiu, asistând lume multă. Dl Stăncescu, directorul școlii de bele-arte și președinte de drept al expoziției a ținut un discurs cald, arătând însemnătatea unor astfel de expoziții, cum ele formeză un indemn puternic pentru manifestările artistice ale unei țări capabilă de civilizație. Secretarul general al ministeriului de culte, dl Stefan Sihleanu, răspunzând dlui Stăncescu, i mulțumi pentru neobosită luptă ce a adus într'un interval de 30 de ani pentru ea, împreună cu alți entusiaști ai artelor frumoase, să desvôle în public gustul frumosului prin organizarea de expoziții artistice. Să nu uitați, incheiă dl Sihleanu, că arta nu este numai un sclav imitator al naturii, ci mai cu sémă un înțelept interpretator al ei și că adevăratele lucrări care fac mândria artelor plastice din toți timpii au fost și vor rămâne în totdeauna acelea, care, ea și celelalte manifestări intelectuale umane, au exprimat într'un mod sincer și profund un simț puternic de naționalitate. Artă nu are patrie, da; înse arta adevărată trebuie să fie națională, să exprime în altele simțeminte și aspirațiuni ale poporului la care ea se manifestă.

Biblioteca pentru toți. Din acesta importantă publicațiune editată de librăria Carol Müller în București, au apărut de curând următoarele broșuri: nr. 56. „Convorbiri despre artă“ de E Pecaș și C. H. Baude, cu 43 gravuri, traducere de Dumitru Stăncescu. O lectură din cele mai instructive, care tratéză în formă ușoră marile chestiuni de artă. În deosebi se recomandă tinerimei. Nr. 57. „Din góna vieții“ de Al. Vlașuță, volumul II; în acesta distinsul nostru poet, care în timpul din urmă scrie mai cu sémă prosă, urmăză istorisirile sale mai mici, scrise cu mult spirit de observațiune și într'o limbă plăcută. Nr. 58. „Schițe ușore“ de I. L. Caragiale. Mult apreciatul autor al „Scrișori perdute“, de asta-dată ne ofere câteva schițe satirice, scrise cu spirit cum numai Caragiale știe să scrie. A uneori satira taie afund, dar totdeauna e întemeiată pe adevăr. Lectura acestor piese mici va recompensă de prisos pe oricine pentru timpul petrecut

cu ele. Prețul ori căru broșuri e numai câte 30 bani.

Ȋiar militar de ocaziune. Cu ocazia țilei de 10/22 maiu a apărut la București un țiar militar, numer unic, intitulat „Invalidii armatei“.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Șciri teatrale și musicale. Violoncelistul Dinicu din București și totodată profesor la conservatorul de acolo, a întreprins un turneu artistic prin țeră, anume prin orașele Brăila, Galați, Craiova, Ploști și Giurgiu; la tómnă va da câte un concert în diferite localități din Moldova-de-sus — *Baritonistul D. Popovici*, sosit acasă din America, petrece în România; de acolo va vini în curând să petrecă véra cu familia sa în Transilvania.

Concert și teatru în Varadia. Reuniunea de cântări și musică Unirea din Varadia a dat în duminica trecută, în țiuă de Rusalii, concert și reprezentație teatrală. În concert s'au cântat cvartete, apoi s'a jucat „Legea pentru bețivi“ comedie într'un act de I. P. Bancov. După aceea a urmat dansul, până dimineața.

Alt concert tot la Vaadia. Reuniunea română gr. or. de cântări din Varadia a dat tot în țiuă primă de Rusalii un concert în care s'a cântat: „Bobocel și inele“ de Vidu, „Cisla“ de Porumbescu și alte compoziții. Apoi s'a jucat „Surugiul“ cântecul comic și „Vivandiera“ scenă militară. După teatru dans.

Concert la Deva. Corul micșt al bisericii gr. or. române din Deva are să dea acolo la 19/31 maiu un concert în sala redutei. După concert urmăză dans. Venitul s'a destinat în folosul bisericii române gr. or. de acolo.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Șciri bisericesci și școlare. Instalarea noului mitropolit al Bucovinei s'a făcut la 7/19 maiu, cu mare pompă, asistând lume multă. — *Episcopii din România*, afară de unul, s'au pus în grevă față de mitropolitul-primat; la sinodul deschis la 1/13 maiu nu s'au înfășoșat și au declarat că nici nu vor luă parte sub actualul cap al bisericii ortodoxe române; din cauza acesta nici nu s'au putut ține ședințe și incurcătura a devinit mare.

Societate română de lectură în München. Tinerimea română studiosă de lege creștină în München s'a constituit în o societate de lectură cu numele „România“. Localul societății e: Türkengraben 2/0 R. Comitetul: G. Dușoiu, cand. arch. președinte; C. Crețoiu cand. arch. vicepreședinte; I. Șeopul stud. electr. secretar; C. Pop de Harsianu stud. arch. notar; E. Crețoiu, stud. med. controlor; C. Baroșy stud. iuris cassar; C. Lacea stud. fil. bibliotecar.

Adunare învățătorescă la Ungra. Reuniunea învățătorilor români gr. or. din despărțemântul Cohalm a ținut adunarea sa generală în comuna Ungra la 5/17 maiu, sub presiul dlui Nicolae D. Mircea, notar dl Ioan Bănuțiu.

Adunare învățătorescă în Seliște. Reuniunea învățătorilor români gr. or. ai despărțemântului Seliște se va întruni în adunare generală la Seliște în 5 iu-

nie n. sub presiul dlui dr. N. Maier, secreta A. Gogonea.

CE ENOU?

Hymen. Nicolae Zugrav, absolvent al facultății teologice din Budapesta, s'a cununat cu dșora Lucreția Muntean, fiica dlui Ioan Muntean, șef-contabil la „Hațegana“, la 21 maiu, in Hațeg. — *Dl Efrem Hedeșian*, invătător in Moșnița, s'a cununat cu dșora Ana Muțu.

Archiducele Carol Ludovic, fratele Maj. Sale împăratului și regelui Francisc Iosif, a încetat din viață in Viena, la 19 maiu, in etate de 63 ani. Fiind că monarcul n'are descendinți de secs bărbătesc, repausatul a fost succesorul legal al trouului. După densul ar urmă fiul seu cel mai mare, archiducele Francisc Ferdinand, dar și acesta e bolnav de mörte. Cine va moșteni tronul, încă nu s'a hotărit.

Liga culturală din București ș-a ținut coagresul duminică și luni. Discuțiunile au fost foarte agitate. Deputatul Dobrescu a citit o moțiune prin care se desaprobă activitatea comitetului de pân' acuma; moțiunea de blam s'a și votat cu 57 voturi contra 14. In urma acestui vot, congresul a decis in unanimitate, că comitetul e privit ca dimisionat și s'a ales un comitet nou in persoanele dlor: Ionel Grădișteanu deputat, M. Vlădescu profesor universitar, C. Disescu profesor universitar, dr. Al. Obreja profesor universitar, D. Nenițescu avocat, dr. Stoicovici medic, C. Radulescu-Motru profesor, D. A. Florescu proprietar, V. Al. Miculescu student; censori colonel D. Angheliescu, Eremia Popa și colonel Obedeian senator. La propunerea dlui I. Grădiștean, dl V. A. Urechia, care ș-a dat dimisiunea încă inainte de votare, a fost aclamat președinte de onore al Ligei.

Dece maiu la București. Serbarea națională, 10/22 maiu, s'a serbat cu mare pompă. Intēiu s'a oficiat un Te-Deum la mitropolie. In trecerea pân' acolo, regina ținea, cu blāndu-i suris, in brațe pe micul principe Carol, care erā uimit de strigătele „Ura“ ale mulțimii și s'a emoționat, scrie „Epoca“, când se aruncau buchete de flori in trāsura din ferestrele mai multor case. In altă trāsura de gală se aflā mica principesă Elisabeta cu bona și doica sa. După Te-Deum micii principii s'au intors la Cotroceni; regina cu damele de onore luară loc in trāsura de gală, iar regele in fruntea unei suite strălucite plecā călare la statua lui Mihaiu Vitezul, unde s'a făcut defilarea. Sēra a fost iluminată splendidă.

Scumpetea la Budapesta. Diarul unguresc „Alkotmány“ publicā o listă de prețuri ca model a scumpetei in restaurantele din Budapesta. Birtașii unguri și-au pus, se vede, in gând să se facā cu toții milionari cu privilegiul milenului. Iată lista de bucate: Supă de raci 1 fl. — Supe diferite 1 fl. 50 cr. Peșce rasol 1 fl. 80 cr. Peșce prăjit 3 fl. Friptură de vacă 2 fl. Friptură de miel 3 fl. Friptură de porc 4 fl. Friptură de pui 6 fl. Friptură de rață 8 fl. Friptură de curcan 10 fl. Friptură de vēnat 15 fl. Un mēr 2 fl. 1 porție de pepene 5 fl. 1 porție de căpșuni 3 fl. 1 Jardinette (fructe) 6 fl. Vin in sticle mici 1 fl. 50 cr. — 20 fl. 1 halbă de bere 60 cr. Prețurile aceste le comunicā diarul unguresc „Alkotmány“, care adaogă că porțiunile sânt așa de mici că un stomac bun pōte consumā 10—15 porțiuni.

OGLINDA LUMEI.

Conferința dlui dr. V. Lucaciu la Montpellier.

La 4 maiu, dl dr. V. Lucaciu a ținut o conferință, la orele 8 și jumătate sēra, asupra cestiunii orientului român, in sala de concert a teatrului din Montpellier. Biuroul a fost presidat de dl Roque-Ferrier, care a salutat pe conferențiar cu o cuvēntare foarte căldurōsă. O salvă de aplause acoperirā cuvintele președintelui, după care se ridicā pe estradā părintele Lucaciu. Aparițiunea lui la tribună a fost aclamată cu nesfērșite aplause. Frumōsa lui figurā romānă erā iluminată de plăcere de a vorbi de trebi romānești in fața unui public imens și simpatie. Elocventul graiu al conferențiarului, scrie diarul „Le petit meridional“, avea ceva exotic, jumătate roman, jumătate oriental, ce plăcū cu deosebire publicului, care repeți uralele până la sfērșit.

Serbările de la Moscova au inceput la 21 maiu n. Stradele orașului au fost bogat decorate și impodobite. O mulțime enormă a asistat la trecerea cortegiului solemn, care s'a dus de la palatul Petrowski la Moscova. Cortegiul a fost salutat cu 71 tunuri la pōrta Woskresenski, țarul s'a dat jos de pe cal și s'a dus cu țarina la capela Twer, unde suveranii au făcut o rugăciune in fața icōnei miraculoșe a Sfintei Feciōre. După ce au făcut rugăciuni in mai multe biserici, suveranii s'au dus la Kremlin in sunetul clopotelor a peste 600 de biserici și a unei salve de 101 tunuri. De la Kremlin, țarul și țarina s'au dus la palatul Alexandru. Impăratul erā călare pe un cal alb și purtā uniforma de colonel, Tōte ferestrele caselor din stradele pe unde a trecut cortegiul, pe o lungime de aprōs șese chilometri, erau ocupate de un public numeros. Sēra a fost o iluminată splendidă. Țarul a dăruit 300.000 ruble ca fonduri pentru instruirea unui seminar pentru studenții din Moscova. *Actul încoronării* s'a sevērșit la 14/26 maiu. Diminēța 27 salve de tunuri au anunțat inceputul serbării. La 8 ore demnitarii statului, reprezentanții puterilor străine s'au adunat in catedrală. Damele in costum național rusesc; preoțiunea in ornat bisericesc așteptā la ușe. Mai intēiu a sosit țarina veduvă, insoțită de marii-ducei; primirea li s'a făcut de cătră mitropolitul. La 10 ore a pornit cortegiul țarului. La ușa catedralei mitropolitul a intimpinat părechia împăratescă, cu evanghelia, ținēnd și o alocuțiune. Apoi toți au intrat in biserică. Acolo insigniele de încoronare s'au aședat inaintea părechiei domnitōre, țarul a citit formula de încoronare; mitropolitul l'a imbrăcat cu paliul roșu, dicēndu-i: „Binecuvēntarea Domnului sfânt să fie cu tine“. După aceste țarul ș-a pus corōna pe cap și a luat loc pe tron; apoi a ingenuchiat inaintea țarinei, ș-a luat corōna de pe cap și a atins-o de capul țarinei. Preoțiunea dicea rugăciuni, corul cāntā, clopotele sunau și 101 de bubuituri de tun cutremurau aerul.

Căldndarul sēptēmānei.

Duminea tuturor Sașilor, Ev. dela Mateiu, c. 10, gl. 7, a inv 10.

Țiua sēpt.	Căldndarul vechiu	Căldnd. nou	Sōrele.
Duminică 19	S. Mart. Patrichie	31 Petronella	3 31 7 54
Luni 20	Mart. Talaleu	1 Iuniu Grașian	3 31 7 55
Marți 21	(†) Const. și Elena	2 Erasmus	3 30 7 56
Mercuri 22	Cuv. Vasilisc	3 Clotildis	3 29 7 57
Joi 23	Pār. Mihail	4 † Țiua Dlui	3 28 7 58
Vineri 24	Pār. Simeon	5 Bonifacius	3 28 7 59
Sămbătă 25	† Afliarea. c. s. I. Bot.	6 Norbert	3 27 7 0

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN. (STRADA PRINCIPALĂ 375 A.)

CU TIPARUL LUI IOSIF LĂNG IN ORADEA-MARE.